

Sunamita este ajutată de Elisei

- 8:1-6 -

Odată cu acest tablou ne apropiem de finalul secțiunii dedicate minunilor lui Elisei, harului revărsat de Domnul prin Elisei. Ungerea lui Hazael ca împărat al Siriei marchează sfârșitul acestei perioade de har și începutul unei etape a judecății. Tabloul care precede ungerea lui Hazael este unul dedicat Sunamitei. De fapt, în pasaj apar patru personaje cheie: Elisei, Sunamita, împăratul și Ghehazi. Ce vrea să ne comunice autorul prin acest pasaj? Acesta ar putea evidenția tot necredința și împietrirea din popor care explică decizia lui Elisei de a-l unge pe Hazael ca împărat al Siriei. Astfel, prin acest pasaj, autorul ar putea evidenția următoarele:

- Împăratul era un agent cheie al schimbării și trezirii spirituale în popor. Trezirile spirituale durabile au fost generate mereu de schimbarea autentică a împăratului. Minunile făcute de Elisei au avut ca scop principal să schimbe inima împietrită a împăratului. Dar iată că după aproximativ 12 ani de har îndoit revărsat prin Elisei (vezi 2 Împ.3:1), împăratul nu neagă minunile făcute, dar nu le înțelege mesajul. El vede în acestea un motiv de divertisment, de știri senzaționale. El se interesează în amănunt de minunile făcute de Elisei, ascultă martori oculari, se minunează el însuși, dar doar atât. Nici gând de pocăință, nici gând de smerenie. Și în țară tocmai se încheiase o foamete de 7 ani, care era un semn clar al mâniei lui Dumnezeu peste țară. Domnul o aduce pe Sunamita ca să mărturisească în fața împăratului cea mai mare minune operată de Elisei (învierea din morți a fiului ei). Împăratul crede minunea, dar nu își pune problema schimbării vieții. Împietrirea din inima sa este înfiorătoare. Ne aducem aminte de Fariseii și saducheii care credeau că Lazăr a înviat, și totuși doreau să îl omoare din pricina impactului minunii învierii sale. Agentul cheie al unei treziri spirituale, împăratul, calcă în picioare 12 ani în care a plouat cu minuni în țară din pricina credinței lui Elisei.
- Ghehazi era cel care trebuia să fie noul Mijlocitor, urmașul lui Elisei. Sunamita nu putea fi acel mijlocitor. Și aceasta nu pentru că era femeie, ci pentru că era din aceeași generație cu Elisei. Fiecare generație trebuie să aibă mijlocitorul ei. Ghehazi fusese chemat pentru această slujbă, dar a lepădat-o din pricina iubirii pentru această lume. La fel cum nu vedem pocăință în inima lui Ioram, în ciuda faptului că acesta crede minunile făcute de Elisei, la fel nu vedem schimbare nici în inima lui Ghehazi, care de asemenea crede în minunile operate de fostul său stăpân. Pentru Ioram minunile sunt un prilej de divertisment. Pentru Ghehazi minunile sunt un mijloc de propulsare pe scara socială. Ghehazi nu se întoarce la Elisei. El caută o ascensiune în această lume și ajunge la casa împăratului. El rămâne un oportunist, un iubitor de sine, și un

om al veacului, care trăiește în spiritul acestei lumi. Nu găsim deci umbră de schimbare nici la reprezentantul poporului (împăratul), și nici la potențialul prooroc și mijlocitor (Gehazi). Viitorul lui Israel este lipsit de speranță. Proorocul era cel care trebuia să îl confrunte pe împărat. Gehazi în schimb, îl lingușește pe împărat. El pervertește rolul minunilor. Minunile înălțau adevărul despre Yahwe, adevăr care trebuia să confrunte minciuna în care trăia împăratul. Gehazi se folosește de realitatea minunilor pentru a-l face pe împărat să se simtă bine. Gehazi își leapădă chemarea de prooroc din dragoste pentru un loc confortabil în această lume.

- Sunamita este înștiințată de Elisei să plece 7 ani din țară. Domnul nu uită de rămășița credincioasă și îi poartă de grijă. O înștiințează de foamete, și apoi după 7 ani, are grijă să primească înapoi atât ogorul și casa, cât și veniturile ogorului din ultimii 7 ani. Care era probabilitatea ca Sunamita să se înfățișeze înaintea împăratului chiar când Gehazi povestea acestuia minunea învierii fiului ei? Domnul poartă de grijă vaselor sale credincioase. Dar faptul că Domnul Însuși Își trimite în afara țării vasele sale credincioase, nu este deloc un semn bun. Fetița credincioasă este trimisă de Domnul la Sirieni, iar acum Sunamita la Filistenii. Harul respins de Israel este trimis către Neamuri. Dar nu doar atât. Ni se semnalează astfel, că istoria trece într-o fază finală a judecății, și că o perioadă a harului este aproape de sfârșit. Există momente în care Dumnezeu poate ierta o cetate sau o țară doar din pricina unui singur om neprihănit din acea cetate sau țară (vezi mijlocirea lui Avraam pentru Sodoma din Geneza 19, precum și Ieremia 5:1, Ezechiel 22:30). Dar după respingerea harului, există și o fază în care Domnul nimicește o cetate/țară în ciuda prezenței unor oameni neprihăniți în ea. Iată ce ne spune profetul Ezechiel:
- 12. „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:
- 13. „Fiul omului, când va păcătuia o țară împotriva Mea dedându-se la fărădelege, și Îmi voi întinde mâna împotriva ei – dacă îi voi sfârâma toiagul pâinii, dacă îi voi trimite foametea, dacă îi voi nimici cu desăvârșire oamenii și vitele –
- 14. chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul Dumnezeu.
- 15. Dacă aș lăsa ca țara să fie cutreierată de fiare sălbatice, care ar lăsa-o fără popor, dacă ar ajunge un pustiu pe unde n-ar mai putea trece nimeni, din pricina acestor fiare,
- 16. și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar scăpa, și țara ar ajunge un pustiu.

- 17. Sau dacă aş aduce sabie împotriva țării acesteia, dacă aş zice să treacă sabia prin țară, dacă i-aş nimici cu desăvârşire oamenii şi vitele,
- 18. şi ar fi în mijlocul ei aceşti trei oameni, pe viaţa Mea – zice Domnul Dumnezeu – că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei singuri ar scăpa.
- 19. Sau dacă aş trimite ciuma în țara aceasta, dacă Mi-aş vărsa urgia împotriva ei prin molimă ca să-i nimicesc cu desăvârşire oamenii şi vitele,
- 20. şi ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel şi Iov, pe viaţa Mea – zice Domnul Dumnezeu – că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei şi-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor.”
- 21. Totuşi așa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Măcar că trimit împotriva Ierusalimului cele patru pedepse grozave ale Mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice şi ciuma, ca să nimicesc cu desăvârşire din el oamenii şi vitele,
- 22. tot va fi o rămăşiţă care va scăpa, care va ieşi din el, şi anume: fii şi fiice. Iată, aceştia vor veni la voi, le veţi vedea purtarea şi faptele şi vă veţi mângâia de nenorocirea pe care o aduc asupra Ierusalimului, de tot ce aduc asupra lui.
- 23. Ei vă vor mângâia, când le veţi vedea purtarea şi faptele, şi veţi cunoaşte că nu fără temei fac Eu tot ce fac împotriva Ierusalimului, zice Domnul Dumnezeu.”

(Ezechiel 14:12-23)

Este o vreme în care prezenţa oamenilor neprihăniţi amână pedeapsa Domnului. Dar apoi, urmează o vreme încât nici prezenţa lui Noe, Daniel şi Iov nu mai pot opri judecata lui Dumnezeu de peste o cetate sau țară. Domnul va scoate şi izbăvi pe cel neprihănit, dar judecata Sa va nimici pe ceilalţi. Trimiterea Sunamitei în țara Filistenilor poate fi un semn că istoria lui Israel se apropie de această perioadă. În această perioadă nici măcar un Mijlocitor ca Moise sau Samuel, nu mai poate amâna judecata. Doar pocăinţa autentică a poporului mai poate schimba cursul istoriei.

- 1. „Domnul mi-a zis: „Chiar dacă Moise şi Samuel s-ar înfăţişa înaintea Mea, tot n-aş fi binevoitor faţă de poporul acesta. Izgoneşte-l dinaintea Mea, ducă-se!
- 2. Şi dacă-ţi vor zice: „Unde să ne ducem?”, să le răspunzi: „Așa vorbeşte Domnul: „La moarte, cei sortiţi la moarte, la sabie, cei sortiţi sabiei, la foamete, cei sortiţi foametei, la robie, cei sortiţi robiei!”
- 3. Căci voi trimite împotriva lor patru feluri de nenorociri, zice Domnul: sabia, ca

să-i ucidă, câinii, ca să-i sfâșie, păsările cerului și fiarele pământului, ca să-i mănânce și să-i nimicească.

- 4. Îi voi face de pomină pentru toate împărățiile pământului, din pricina lui Manase, fiul lui Ezechia, împăratul lui Iuda, și pentru tot ce a făcut el în Ierusalim.
- 5. Căci cine să aibă milă de tine, Ierusalime, cine să te plângă? Cine să meargă să te întrebe de sănătate?
- 6. M-ai părăsit, zice Domnul, ai dat înapoi; de aceea Îmi întind mâna împotriva ta și te nimicesc: sunt sătul de milă.”

(Ieremia 15:1-6)

Cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului și care sună astfel:

2. „Scoală-te și coboară-te în casa olarului; acolo te voi face să auzi cuvintele Mele!”

3. Când m-am coborât în casa olarului, iată că el lucra pe roată.

4. Vasul pe care-l făcea n-a izbutit – cum se întâmplă cu lutul în mâna olarului. Atunci el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă.

5. Și cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

6. „Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui Israel? – zice Domnul. Iată, cum este lutul în mâna olarului așa sunteți voi în mâna Mea, casă a lui Israel!

7. Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa și că-l voi nimici;

8. dar dacă neamul acesta despre care am vorbit astfel se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie Îmi pare rău de răul pe care Îmi pusesem în gând să i-l fac.

9. Tot așa însă deodată zic despre un neam, sau despre o împărăție, că-l voi zidi sau că-l voi sădi.

10. Dar dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea și n-ascultă glasul Meu, atunci Îmi pare rău și de binele pe care aveam de gând să i-l fac.

11. De aceea, vorbește acum oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului și zi: „Așa vorbește Domnul: „Iată, pregătesc o nenorocire împotriva voastră și fac un plan împotriva voastră. De aceea, întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptați-vă umbletele și faptele!”

(Ieremia 18:1-11)

Domnul poartă de grijă Sunamitei, dar harul revărsat asupra ei nu se revărsă și peste țara ei. Când revărsarea harului peste vasele Domnului este independentă de revărsarea harului peste țara acestora, atunci judecata este aproape.

Hazael, împărat al Siriei

- 8:7-15 -

Domnul îi spusese lui Ilie în 1 Împ. cap.19 să îl ungă pe Hazael împărat al Siriei și agent al judecății împotriva lui Israel. Ilie alege să rămână mijlocitor și amână judecata. Ba mai mult, îl formează pe Elisei ca Mijlocitor în locul său. Prin Elisei se revarsă o măsură dublă de har. Dar după aproximativ 12 ani de har, el se duce să îl ungă pe Hazael împărat al Siriei, și agent al judecății față de Israel. Mijlocitorul există, harul e încă disponibil, dar vremea harului e pe sfârșite. Dacă tabloul cu Sunamita ilustrează faptul că istoria a ajuns în momentul în care prezența celui neprihănit în mijlocul unei cetăți nelegiuite nu mai poate amâna judecata (vezi Ezechiel 14:12-23), tabloul cu ungerea lui Hazael ca împărat ne arată că istoria a ajuns în punctul în care nici cel mai mare Mijlocitor nu mai poate amâna judecata (vezi Ieremia 15:1-6). Împietrirea este așa de mare, și harul a fost călcat așa de mult timp în picioare, încât Însuși Marele Mijlocitor este cel care mandatează pe cel care va aduce judecata. Mijlocitorul nu mai poate opri judecata, ci devine cel care o aduce în scenă. Dacă Ilie se afla într-un moment în care judecata mai putea fi amânată, Elisei se află în alt moment al istoriei. El este cel prin care se cheamă judecata. Nu este întâmplător că vasul harului este cel care unge pe agentul judecății. Agentul harului devine un agent al judecății. Cel prin care a venit mântuirea, este cel prin care va veni și judecata. Am mai comentat acest lucru când am studiat pasajul cu uciderea copiilor din Betel. Ierihonul avea o origine rușinoasă. Ea aducea aminte de păcatele canaanitilor, de judecata lui Dumnezeu, iar cetatea a renăscut prin păcat și răzvrătire. Betelul avea o origine sfântă. Denumirea însemna *Casa lui Dumnezeu*. Betelul ne aduce aminte de altarele zidite de Avraam Domnului (vezi Genesa 13a), precum și de revelația lui Dumnezeu față de Iacov (vezi Genesa 28:10-22). Ierihonul se naște din neascultare, iar Betelul din revelație divină. Ierihonul este un simbol al Neamurilor, iar Betelul un simbol al poporului sfânt și al templului. Cu toate acestea, Elisei aduce mântuire în Ierihon, și judecată peste Betel. Respingerea agentului harului îl transformă pe acesta în agentul judecății. Acest lucru prefigurează că Cel ce avea să moară pentru Mântuirea lumii, va fi Același care va judecata lumea, El, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. El vine ca Mântuitor, și nu ca Judecător, dar respingerea Sa ca Mântuitor, cheamă venirea Sa ca Judecător. Hazael deci, este uns de același Elisei. Câtă încărcătură teologică are acest simplu gest. Și Elisei nu face acest lucru zâmbind sau aducând el însuși foc din cer. El o face plângând. Deși fusese respins de Israel, Elisei plânge pentru cei care l-au respins. El este un om la harului. Ilie își sfârșește lucrarea de Mijlocitor pentru casa lui Ahab aducând foc din cer, iar Elisei o sfârșește plângând pentru poporul Domnului. Și Ilie a fost un om al harului, dar prin Elisei se pare că s-a revărsat o măsură dublă de har! Dar nici lacrimile fierbinți ale Marelui Mijlocitor nu mai pot opri judecata. Paharul păcatului și al împietririi își atinsese de mult vârful. Pentru a mai ilustra odată împietrirea lui Israel, autorul mai creionează un contrast în momentul ungerii lui Hazael. Cartea 2 Împărați și lucrarea lui Elisei, începe cu momentul în care fiul lui Ahab este bolnav și trimite la dumnezeul Ecronului să întrebe dacă va fi vindecat. Această

secțiune se încheie cu împăratul Siriei care este bolnav și care trimite la Elisei să întrebe pe Domnul dacă va fi vindecat. Printre neamurile îndepărtate, există mai multă receptivitate decât în poporul lui Dumnezeu. Receptivitatea Neamurilor îndepărtate condamnă pasivitatea și ignoranța celor din Israel, atât de aproape de izvorul harului. Împietrirea generației din timpul lui Ilie și Elisei, prefigurează împietrirea generației de evrei din primul secol, care va călca în picioare mărturia lui Ioan Botezătorul, a Mântuitorului și apoi a Bisericii. Harul însă este primit cu bucurie de neamurile îndepărtate. Iată de ce Mântuitorul rostește următoarele afirmații:

21. „Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit.”

22. Și toți îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui și ziceau: „Oare nu este acesta feciorul lui Iosif?”

23. Isus le-a zis: „Fără îndoială, Îmi veți spune zicala aceea: „Doctore, vindecă-te pe tine însuși”; și Îmi veți zice: „Fă și aici, în patria Ta, tot ce am auzit că ai făcut în Capernaum.”

24. „Dar”, a adăugat El, „adevărat vă spun că niciun proroc nu este primit bine în patria lui.

25. Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni și când a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe văduve în Israel;

26. și totuși Ilie n-a fost trimis la niciuna din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului.

27. Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea prorocului Elisei; și totuși niciunul din ei n-a fost curățat, afară de Naaman, sirianul.”

28. Toți cei din sinagogă, când au auzit aceste lucruri, s-au umplut de mânie.

29. Și s-au sculat, L-au scos afară din cetate și L-au dus până în sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce jos în prăpastie.

30. Dar Isus a trecut prin mijlocul lor și a plecat de acolo.” (Luca 4:21-30)

8. „În oricare cetate veți intra, și unde vă vor primi oamenii, să mâncați ce vi se va pune înainte;

9. să vindecați pe bolnavii care vor fi acolo și să le ziceți: „Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.”

10. Dar în oricare cetate veți intra, și nu vă vor primi, să vă duceți pe ulițele ei și să

ziceți:

11. „Scuturăm împotriva voastră, chiar și praful din cetatea voastră care s-a lipit de picioarele noastre; totuși să știți că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.”
12. Eu vă spun că în ziua judecății va fi mai ușor pentru Sodoma decât pentru cetatea aceea.
13. Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido! Căci dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon lucrările puternice care au fost făcute în voi, demult s-ar fi pocăit stând în sac și cenușă.
14. De aceea, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi.
15. Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi coborât până în Locuința morților.
16. Cine vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.”

(Luca 10:8-16)

Domnia lui Ioram, împăratul lui Iuda

- 8:16-24 -

Autorul revine și la împărăția lui Iuda. În mod evident în perioada 874 (începutul domniei lui Ahab) -831 (sfârșitul domniei lui Ioram, fiul lui Ahab), autorul este preocupat mai mult de împărăția lui Israel. El oferă o atenție specială casei lui Ahab, destinului acesteia, precum și lucrării harului prin Ilie și Elisei în vederea pocăinței acestei case regale.

Ioram, fiul lui Iosafat domnește între anii 848-841 î.H. fiind contemporan cu Ioram împăratul lui Israel care domnește în perioada 852-841 î.H. Este un moment singular în istoria lui Israel, când împăratul din Nord și împăratul din Sud poartă același nume. Dar oare este întâmplător acest lucru? Detaliile din text ne sugerează că nu. Împărății din Iuda se transformă după chipul și asemănarea împăraților din Israel. Influența spirituală negativă a casei lui Ahab se extinde și peste Iuda. Totul a început de la alianțele neînțelepte dintre Iosafat și Ahab. Iosafat a făcut legăminte din interese politice dar fără să întrebe pe Domnul. El s-a înjugat la un jug nepotrivit cu casa lui Ahab. Și a avut de pierdut. Mai întâi a pierdut bătălia cu Sirienii de la Ramot din Galaad (vezi 1 Împ.cap.22). Apoi pentru un timp s-a lecut și a refuzat alianțele cu casa lui Ahab (vezi 1 Împ.22:48-49). Dar timpul a trecut, și Iosafat a uitat de durerea generată de alianțele cu casa lui Ahab, și astfel în 2 Împ.3 îl găsim din nou făcând alianță de război cu casa nelegiuită a lui Ahab. Iosafat și-a păstrat credința în Dumnezeu și nu s-a dat la păcatele casei lui Ahab în ciuda legăturilor cu aceasta. Dar nu la fel a fost cu urmașii lui. Libertățile copiilor devin vicii la copii. Micile compromisuri ale părinților devin marile compromisuri ale copiilor. Părintele își revine din greșeală mai ușor, dar copilul care l-a urmat în aceeași greșeală mult mai greu. Iată că roada apropierei sale neînțelepte de casa lui Ahab este că fiul său Ioram se căsătorește cu o fată de-a lui Ahab. Soția împăratului este un element cheie în împărăție. Și fata lui Ahab își face bine treaba. Și astfel, Ioram urmează calea păcătoasă a împăraților lui Israel. Răul din Nord se extinde și în Sud prin legăturile de căsătorie care nu sunt după voia Domnului. Nu la fel s-a întâmplat și înainte de popor? Fiii lui Dumnezeu (comunitatea credincioșilor) s-au unit cu fetele frumoase ale oamenilor (comunitatea celor necredincioși), și astfel răul a inundat și comunitatea celor credincioși și tot pământul s-a infectat. Domnului i-a părut rău că a făcut pe om și a adus potopul.

Pe de altă parte paharul nelegiuirilor casei lui Ahab își atinge vârful. Răul casei lui Ahab nu infectează doar regatul de Nord, iată că acum ia cu asalt și regatul de Sud. Autorul evidențiază necesitatea intervenției lui Dumnezeu pentru a judeca casa lui Ahab și a eradica acest rău cumplit de pe pământ. Și de fapt slujba lui Ilie și Elisei au avut în primul rând în vedere mântuirea casei lui Ahab. Elisei își continuă lucrarea și după nimicirea casei lui Ahab, dar autorul nu ne spune ce a mai făcut el în acea vreme. Autorul insistă pe minunile făcute de Elisei în timpul domniei lui Ioram, ultimul urmaș al lui Ahab.

Când am vorbit în cap.8 de sfârșitul lucrării lui Elisei am avut în vedere sfârșitul lucrării lui Elisei pentru mântuirea casei lui Ahab. Judecata a venit mai întâi asupra casei lui Ahab (2 împ. Cap.9). Ea s-a extins prin Sirieni și asupra poporului, dar judecata finală asupra poporului a venit de-abia în 722. Casa lui Sahab este nimicită în 841, deci cu 119 ani înainte de robia asiriană. Elisei moare în 796, deci cu 74 ani înainte de revărsarea judecății lui Dumnezeu peste Israel. Vremea harului se prelungește pentru următoarea generație a poporului. Casa lui Ahab însă este nimicită, și generația contemporană lui Ioram, ultimul urmaș al lui Ahab, este aspru pedepsită prin oștile siriene conduse de Hazael. Hazael devine împărat al Siriei în 841 î.H., deci în ultimul an al domniei lui Ioram. Vremea harului se încheie în 841 pentru casa lui Ahab, dar se mai prelungește până în 722 pentru popor.

În Iuda, Domnul își aduce aminte din nou de David și nu nimicește nici pe Iuda și nici casa lui Ioram, urmașul lui David. David a murit în anul 971. Deci au trecut 130 de ani de la moarte sa, și Domnul tot mai revarsă har peste Iuda din pricina sa. Autorul ne menționează și de răscoala Edomului. Pe vremea lui Iosafat, Edomul nu avea un împărat (vezi 1 Împ.22:47). Dar acum puterea Edomului crește. Regatul davidic și apoi cel solomonic au dominat toate popoarele din jur. Moabul și Edomul erau supuse lui Israel și le plăteau bir. După moartea lui Ahab se răscoală Moabul împotriva lui Israel, iar după moartea lui Iosafat se răscoală Edomul împotriva lui Iuda. Moartea spirituală din poporul lui Dumnezeu oferă oportunitatea creșterii puterii vrăjmașilor lui Israel și Iuda. Puterea vrăjmașilor crește atunci când puterea spiritiuală a poporului lui Dumnezeu scade. La început se ridică Siria, iar apoi se răscoală Moabul și Edomul. Mai târziu se va ridica Imperiul Asiriei care va și șterge de sub ceruri pe Israel, și apoi se va ridica Imperiul Babilonian care va duce în robie pe Iuda. Puterea popoarelor păgâne, oștile lui Dumnezeu crește din pricina cufundării în necredință și idolatrie a poporului Domnului.

Domnia lui Ahazia, împăratul lui Iuda

- 8:25-29 -

Ahazia, fiul lui Ioram domnește un singur an la Ierusalim (anul 841 î.H.). El umblă în calea casei lui Ahab, și autorul explică de ce: pentru că era ginerele casei lui Ahab. Din nou, legăturile cu casa lui Ahab, aduc moartea spirituală și în Sud. Din nou, subliniază autorul, că răul din Nord se extinde și în Sud, acolo unde mai pâlpăia o lumină spirituală din pricina Templului și din pricina lui David. Autorul mai precizează că mama lui Ahazia era Atalia, fata lui Omri, tatăl lui Ahab, și cel care a urcat pe tron prin uciderea lui Zimri. Autorul va reveni mai târziu la Atalia, care poartă în vene sângele de ucigaș al tatălui ei.

Și revenim cu această ocazie puțin la Zimri. Zimri a domnit 7 zile ca împărat al lui Israel. Totuși iată ce ne spune naratorul despre sfârșitul lui:

- Zimri văzând că cetatea este luată, a intrat în cetățuia casei împăratului, și a dat foc casei împăratului peste el. Astfel a murit el, DIN PRICINA păcatelor pe care le săvârșise, făcând ce este rău înaintea Domnului, umblând pe calea lui Ieroboam, săvârșind păcatele pe care le făcuse Ieroboam și FĂCÂND ȘI PE ISRAEL SĂ PĂCĂTUIASCĂ. (1 Împ.16:18-19)

Zimri domnește doar 7 zile peste Israel. Și totuși este tras la răspundere că a făcut pe Israel să păcătuiască? Cât de mare putea fi influnța lui Zimri peste Israel doar în 7 zile de domnie? Iată că putea fi. Istoria lui Zimri ne arată cât de importantă era funcția de împărat în Israel. Împăratul era modelul, era reperul națiunii. Iată că și 7 zile de reper negativ au contat enorm înaintea lui Dumnezeu, și Zimri este pedepsit pentru că în cele 7 zile de domnie a fost un exemplu negativ pentru Israel, și l-a afundat pe acesta și mai mult în nelegiuire. Cât de importantă deci trebuie să fie funcția de împărat, și cât de mare trebuie să fie influența împăratului asupra poporului, de și 7 zile sunt de-ajuns pentru a deveni vinovat înaintea Domnului, și pedepsit cu moartea pentru aceasta?

Deși ne relatează despre domniile lui Ahazia și Ioram din Iuda, atenția autorului este îndreptată tot asupra lui Israel, și asupra casei lui Ahab. De fapt, prin relatarea domniei celor 2 împărați din Iuda, autorul semnalează că răul casei lui Ahab se extinde și în Iuda atacând lumina firavă care mai exista acolo din pricina lui David. Este ca și cum autorul ar pregăti capitolul 9 (nimicirea casei lui Ahab), și ne-ar explica necesitatea acesteia. Casa lui Ahab nu doar că a infectat cu rău tot Israelul, că refuza pocăința pentru sine, dar aducea întunericul și peste ce mai rămăsese bun în Iuda. Se impunea deci extirparea acestui rău, măcar de dragul puținului bine care mai rămăse în Iuda.

Judecata se revarsă prin Hazael, primul agent al judecății uns de Elisei. Are loc o bătălie tot la Ramot din Galaad. Ne aducem aminte că tot la Ramot din Galaad s-au suit Ahab și Iosafat

și tot împotriva Sirienilor. Au pierdut bătălia și Ahab a fost rănit de Sirieni și apoi a murit. Iată-l acum pe urmașul lui Ahab, Ioram, alături de urmașul lui Iosaft, Ahazia, pierzând din nou în țafa Sirienilor la Ramot din Galaalad. La fel, ca atunci, împăratul lui Iuda nu pățește nimic, iar împăratul lui Israel este rănit. Dar apare totuși o diferență: împăratul lui Israel nu moare pe câmpul de luptă, ci are șanse de supraviețuire și se duce la Izreel să se vindece. Asemănările cu sfârșitul lui Ahab, trebuiau să aducă o cercetare sfântă și pocăință în inimile celor 2 împărați. Inima acestora însă rămâne de piatră. Și aici Elisei face o altă mutare. Deci, deși exista deja un agent al judecății uns de acesta, și anume Hazael, împăratul lui Israel este doar rănit pe Hazael. Elisei îl unge pe Iehu, ca al doilea agent al judecății peste casa lui Ahab. Și aici apar câteva întrebări importante: de ce a fost nevoie să fie uns un al doilea agent al judecății? Și de ce judecata începută prin Hazael a fost finalizată de Iehu? Nu putea aduce Domnul judecata doar prin Hazael? De ce a fost și Iehu adus în scena judecății?